

SHANE HEGARTY

DARKMOUTH

Šeins Hegartijs

TUMŠMUTE

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(73)-93-3

He 140

Izdevniecība *Prometejs*

Shane Hegarty

DARKMOUTH

Copyright © 2015 by Shane Hegarty

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2016

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA *Prometejs AB* Tilta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Evita Bekmane*

Redaktore *Anete Caune*

Mākslinieks *James de la Rue*

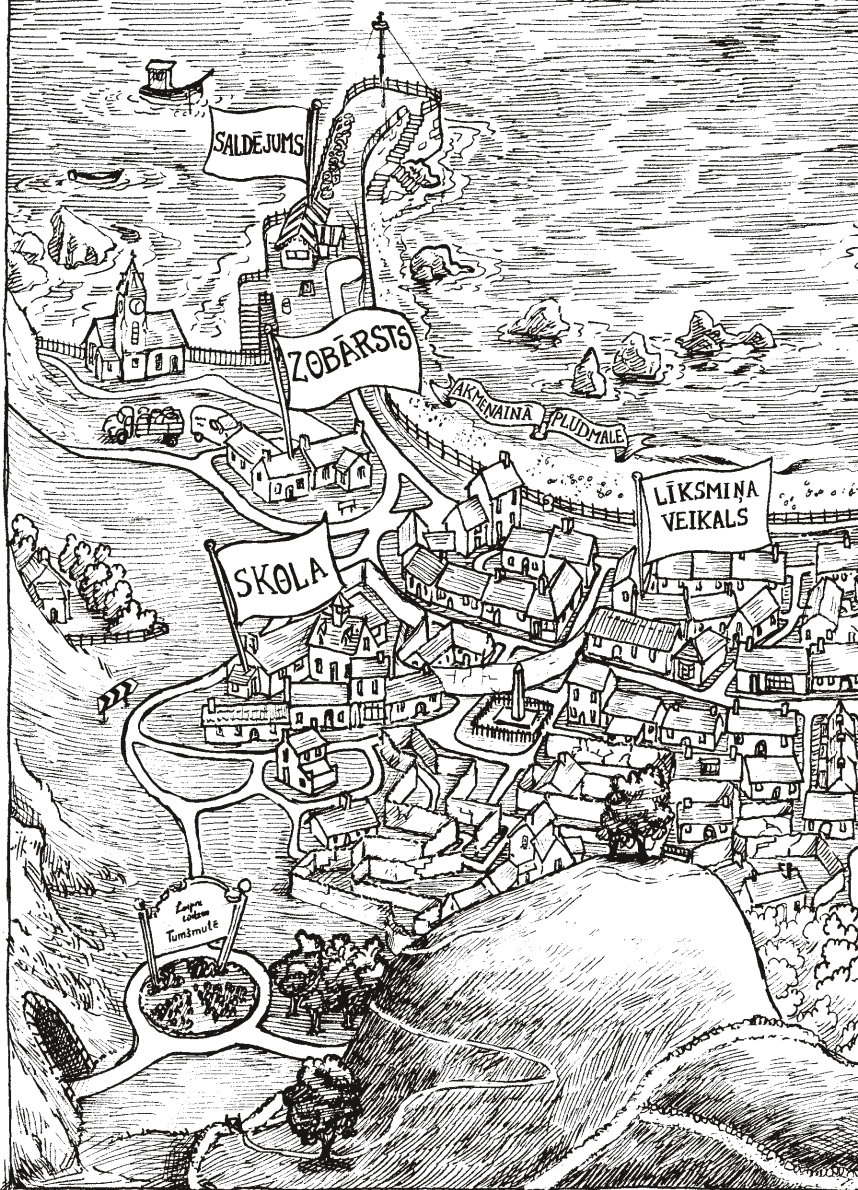
© Izdevums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-15-8

Grāmata iespiesta SIA *Jelgavas tipogrāfija*

Meivai,
kura padarīja piedzīvojumu iespējamu

TUMŠ

MUTE

Tumšmutes ciems ir uzrādīts tikai nedaudzās kartēs, jo ļoti maz ir tādu cilvēku, kuri vēlētos to atrast. Ja tā atrašanās vieta tiek atzīmēta kartē, tā vienmēr ir nepareiza. Patiesībā tas atrodas nedaudz vairāk uz ziemeļiem vai nedaudz uz dienvidiem. Mazliet pa kreisi vai mazliet pa labi. Mazliet uz citu pusi.

Un tā vienmēr.

Tas nozīmē, ka tie, kas dodas uz Tumšmuti, allaž ierodas, kaut kur nogriezušies nepareizi un pārliecināti, ka tūdaļ nonāks strupceļā. Viņi brauc caur aleju, koku zariem cieši sakļaujoties virs galvas un pēc katras nobrauktās jūdzes kļūstot arvien biezākiem, līdz šur tur vēl mirgojošā gaisma pilnīgi izzūd un ceļš ir tumšs pat visgaišākajās dienās. Kad zari jau teju vai skrāpē nost viņu mašīnas krāsu un sāk šķīst, ka ceļš teju teju noslāpēs pats sevi, atbraucēji cauri īsam tunelim nokļūst uz apvedceļa, kas noaudzis ziedošām puķēm un kura malā stāv zīme ar uzrakstu:

Nākamā rindiņa ir vairākas reizes labota:

Uz sienas ceļa malā redzams uzkrītošs lielformāta grafiti. Tas vēsta vien šo:

Burts S ir izliekts kā čūska ar plati atvērtu muti un robai-
niem zobiem. Iebraucēji blenž uz šo uzrakstu un prāto: *Vai tā
tiešām...? Vai varētu būt tā, ka...?*

Jā, šī čūska tiešām rij bērnu.

Iebraucēji, izmeklējušies līdz izmisumam, beidzot ir
nokļuvuši līdz Tumšmutei. Nākamā doma, kas tiem iešaujas
prātā, ir: *Jātiek prom no šejienes!*

Tādēļ viņi griežas riņķī pa apvedceļu un dodas tai vir-
zienā, no kura tikko atbraukuši. Žēl gan! Ja viņi te paliktu,
viņi uzzinātu, ka Tumšmute patiesībā ir diezgan jauks, neliels
miestiņš. Tās ostā ir mazs, koši krāsots saldejuma veikaliņš,
pludmalē rindā salikti soliņi, piknika galdi un superīgs kāpe-
lēšanas laukums bērniem.

Un jau kādu laiku neviens briesmonis te nevienu nav
apēdis.

Patiesībā viņi nav nekādi briesmoņi. Iespējams, viņi
izskatās briesmīgi, un vietējie viņus, iespējams, dēvē par bries-
moņiem, bet, stingri ņemot, viņi ir leģendas. Mīti. Teiks-
mas. Reiz tie dzīvoja plecu pie pleca ar cilvēkiem, taču ar laiku
leģendas kļuva skaudīgas, vēlāk vardarbīgas, un tāpēc gadsim-
tiem ilgi pasaules Drūmākajos ciemos plosījās karš.

Šobrīd Tumšmute ir palikusi pēdējā no Drūmajiem cie-
miem. Un leģendas tikai retu reizi iznirst no savām alām.

Sagadījās tā, ka šis rīts bija viena no tādām reizēm.

Vēlāk, apdomājot notikušo, Fins saprata, ka viss sāka iet greizi tieši tai rītā.

Apsverot visu vēl mazliet ilgāk, viņš saprata, ka pilnīgi visi rīti viņa pirmo divpadsmit dzīves gadu laikā varētu tikt raksturoti kā tādi, kuros viss sāka iet greizi. Tomēr tobrīd viņš daudz nedomāja. Viņš skrēja. Cik vien jaudāja. Ģērbies žvadzošā bruņutērpā un smagā ķiverē. Lietū. Prom no mīnotaura.

Vēl pirms piecām minūtēm viss šķita noritam *daudz* maz pēc plāna, pat ja nebija īstas skaidrības par plāna būtību.

Tobrīd vēl Fins bija tas, kurš vajāja pretinieku, bruņots ar eksikatoru — lielu sudraba šauteni, kurai mēlītes priekšā karājās cilindrs. Viņš bija Mednieks, kurš kūlās cauri Tumšmutes ieliņu labirintiem, tērpies melnā ķiverē un kaujas tērpā — to veidoja neveikli kopā saauisti mazi, blāvi metāla gabaliņi. Viņam kustoties, izklausījās, ka lejup pa kāpnēm gāžas vesels dakšiņu maiss.

Tērps viņam bija par lielu: vecāki bija teikuši, ka tā tam jābūt, jo viņš vēl augs un vēlāk tērps derēs kā uzliets. Tik traki tas grabēja tāpēc, ka viņš to bija darinājis pats.

Kaut kur netālu, aptuveni divas ielas nostāk, viņš bija dzirdējis, kā pret akmeni sašķīst stikls vai varbūt kā akmeni ietiec stiklos. Jebkurā gadījumā pēc tam atskanēja skaļi mašīnas signalizācijas auri un vēl skaļāki cilvēka auri.

Tumšmute bija ciems ar daudziem strupceļiem un alejām, kas veda nekurienē, tās iežogoja augsti mūri, noklāti ar stikla šķembām, asiem akmeņiem un asmeņiem. Ciems ar nolūku bija plānots tā, lai apmulsinātu leģendas, apturētu tās, ievestu strupceļos. Taču Fins zināja, kurp doties.

Viņš gāja pa leģendas puteklainajām pēdām, līdz nonāca uz Greizā ceļa, Tumšmutes galvenās ielas, uz kuras braucamie bija spēji nobremzējuši šķībos leņķos un tie ciema iedzīvotāji, kas vēl nebija aizlaidušies, aiz bailēm slēpās slēgtu veikaliņu ieejas durvīs.

Un ielas galā, blenzdams sev pār plecu, stāvēja mīnotaurs. Tas bija pa pusei cilvēks, pa pusei vērsis, un abas puses bija šausminošas. Fina sirds palēcās un trīsreiz strauji nopukstēja. Viņš ievilka saraustītu elpu. Viņš bija pavadījis bērnību, lūkojoties uz zīmējumiem, kurās šādas radības vienmēr bija attēlotas varenas, teju cildenas. Redzot vienu no tām paša acīm, Fins saprata, ka zīmējumi radījuma spēku bija attēlojuši diezgan precīzi, taču nepavisam nav spējuši atainot to, cik briesmīgs tas izskatījās.

Vietā, kur no lielās vērsa pieres uz āru bija izspiedušies liki ragi, jaukteņa galvu klāja netīri mati. Tam atskatoties, no lielajiem zobiem pilēja siekalas un tecēja pār milzīgajiem muguras muskuļiem gar vidukli līdz saplaisājušas ādas laukumiem, kas izskatījās pēc izžuvuša māla. Radījums stāvēja uz divām kājām, kurām bija draudīgi plēsoņas nagi.

Mīnotauris izskatījās biedējošāks, nekā Fins jebkad bija iztēlojies. Un viņš bija to iztēlojies īpaši baisu.

Tas lūkojās tieši uz viņu.

Fins paslēpās kādas mājas durvīs. Tur jau slēpās kāda sieviete. Viņa bija piespiedusi muguru pie durvīm un pieklāvusi sev klāt suni. Viņas seja bija sastingusi bailēs.

“Neuztraucieties, Braitas kundze!” Fins sacīja. Viņa balsi slāpēja ķivere. “Jūs un jūsu Vaukšķis drīz būsiet drošībā, vai ne, puika?” Viņš ar brīvo roku noglaudīja basetu. Tas viņam uzšķaudīja.

Sieviete pamāja ar galvu nedrošā pateicībā, tad aprāvās. “Kur ir tavs tēvs, jaunais cilvēks? Vai viņam nevajadzēja būt—?”

Kaut kur ielas galā atskanēja blīkšķis. Mīnotaur bija pazudis kādā Greizā ceļa šķērsielā. Fins ievilka vēl vienu dziļu elpu un tam sekoja.

Otrpus sienai atskanēja tik skaļš troksnis, ka no Fina papēžiem līdz matu galiņiem izskrēja spēcīgi drebuļi, un viņa smadzenes to uztvēra kā signālu, ka tagad ir īstais laiks klieudzot mesties bēgt.

Taču Fins nebēga. Viņš bija trenējies. Viņš tam bija dzimis. Viņš zināja, ko no viņa gaidīja, un to, kas viņam bija jādara. Turklāt, ja viņš tagad bēgtu, viņa tēvs būtu ļoti vīlies. Atkal.

Es būšu līdzās, kad tev mani vajadzēs, tēvs torīt bija teicis.

Piespiedis rācijas pogu ķiveres sānos, Fins nočukstēja: “Tēt? Vai tu mani dzirdi?”

Atbildes vietā viņš sadzirdēja tikai vienaldzīgus statikas sprakšķus.

Pār šķērsielu brida tumšs, draudīgs stāvs, aiz sevis sagraudams šaurās ielas sienas. Fins pacēla eksikatoru un sekoja. Ticis līdz mājas stūrim, viņš pieliecās un palūrēja aiz stūra. Mīnotaur bija apstājies nepilnus divdesmit metrus tālāk. Tā milzīgos plecus cilāja dūsmīga, rūcoša elpa, kamēr viņš prātoja, kurā virzienā doties.

Tagad Finam vajadzēja rīkoties. Viņš atsauc atmiņā savus treniņus. Koncentrējās uz to, kas viņam bija mācīts. Domāja par tēva padomiem. Viņš uzmanīgi notēmēja lielo sudraba ieroci, ieņēma stabilu pozīciju, izelpoja.

Tieši tajā mirklī mīnotaur pagriežās ar skatu pret Finu. Nezvēra acis zem apbružātajiem ragiem bija kā melni, tukši

dīķi. No aplauztajiem un robainajiem zobiem pilēja putas. Fina uzmanību kādu sekundi novērsa skats uz siekalaino, asiņaino un slapju riņķi, kas karājās radības degunā.

Mīnotaurš ieaurojās. Fins nospieda mēlīti.

Šāviens spēks strauji atsvieda Finu atpakaļ. No eksikatora stobra izlidoja zila, mirdzoša un rotējoša bumba. Lido-dama tuvāk vietai, kur vēl pirms mirkļa bija stāvējis mīnotaurš, tā iztinās par spīdīgu tīklu... un aptinās ap ielas malā stāvošu mašīnu.

Fins novaidējās.

Ar uzliesmojumu un apslāpētu paukšķi puse mašīnas sarāvās, izmisīgi krakšķot, kamēr tonna metāla saplaka līdz limonādes bundžiņas izmēram.

Fins ar skatienu meklēja mīnotauru. Tas bija prom.

Viņš nospieda raidsignāla pogu. "Ē, tēt?"

Atbildes joprojām nebija.

Fins apklusā, cik spēdams, nomierināja savu joņojošo prātu, un no jauna devās uz priekšu pa ielu. Liekot lietā senās metodes, kuras bija apguvis, viņš sāka piesardzīgi izsekot mīnotaura pēdas.

Viņam nevajadzēja tā censties. Mīnotaurš viņu atrada pirmais.

Protams, Fins bēga.

Bēgot viņam caur galvu šaudījās vairākas domas galvenokārt par to, vai viņam vajadzētu pagriezties un šaut vai atrast, kur paslēpties, vai viņam ir pietiekami daudz laika, lai apstātos un aizmestu prom grabošās bruņas.

Mīnotaura galvā savukārt bija tikai viena doma. Finam bija labāk nezināt, cik reižu tur uzpeldēja vārds „uzdurt”.

Fins skrēja pa ielu, cik vien ātri vien grabošais tērps ļāva, elpa karsti sitās pret ķiveri, ierocis kūlās siksna, kas bija aplikta ap viņa plaukstas locītavu. Pirms mīnotaura bija viņu panācis, Fins pamanīja spraugu un iemetās tajā. Radījums ietricās sienā, saceldams gaisā ķieģeļu, putekļu un siekalu mākonī.

Fins neapstājās. Viņš joza pār alejām, klupa ap stūriem, spiedās cauri spraugām, līdz atskārta, ka vienīgā dzirdamā skaņa, neskaitot bruņu radīto, bija viņa paša elsas.

Ar zināmu piepūli viņš pierunāja sevi apstāties.

Pieplacis pie stūra, viņš pavērās aiz tā, lai noskaidrotu, vai kaut kur tuvumā nav mīnotaura. Tur neviena nebija. Viņš

noslīga zemē: pār vaigiem plūda sviedru tērces, tērpa nobrāztā āda niezēja un sirds krūtīs dauzījās.

Netālu atskanēja čaboņa. Uz īsu mirkli pazibēja ēna.

“Tēt?”

Viņam priekšā caur sienu iztriecās mīnotauris un ar šausmīgu spēku nogāzās uz ielas, viņa ragi noskrāpēja betonu tā, ka nosprakšķēja dzirksteles. Tas pietrausās kājās un noliecās pār Finu. Fins pacēla eksikatoru, taču mīnotauris izstiepa milzīgo ķetnu un izsita to viņam no rokām.

Piespiests ar muguru pret ķieģeļu sienas, Fins spēja sagaršot mīnotaura elpas nāvīgo sāļumu un saredzēt tā mutes melno bezdibeni. Viņu uz īsu brīdi nohipnotizēja leģendas degunā iespraustā resnā dimanta riņķa mirdzums.

Fins centās izdomāt, kā izsprukt, atcerēties kādu tēva iemācītu cīņas paņēmieni, kādu plānu, glābšanās ceļu, jebko, lai tikai nebūtu jāpadodas neizbēgamajai domai, ka viņš tūlīt mirs.

Gatavojoties uzbrukt, mīnotauram vēl arvien galvā bija tikai viena doma, taču nu jau to bija papildinājis otrs vārds — „sakropļot”.

Ja briesmonis nebūtu tik ļoti koncentrējies uz vienu domu, tas, iespējams, būtu apjēdzis, ka nelielais laika sprīdis, kas bija nepieciešams, lai sagatavos nogalināt, bija gana ilgs, lai pār to un zēnu pārlaistos ēna; lai šī ēna taptu lielāka, tumšāka; lai tā kļūtu skaidri saskatāma brīdī, kad pārlēca pār radījuma platajiem pleciem un piezemējās tam aiz muguras.

Mīnotauris pagriezās. Šī cilvēka mugurā bruņas zaigoja; uz tām bija grūti skatīties. Šķita, ka viņš vienlaikus ir un nav. Ierocis šī stāva rokās bija līdzīgs puikas ierocim, taču lielāks. Un mīnotauris acumirkļi saprata, kam tagad jāstājas pretī.

Šis nebija *viens no* leģendu medniekiem. Šis bija *tas* leģendu mednieks.

Mīnotauris nebija paguvis izkustēties pat par centimetru, jo sekundi vēlāk viņu notvēra mednieka ieroča izšautais spožais tīkls. Uz pavisam īsu mirkli radījums kā sasalis stāvēja visaptverošā, mirdzoši zilā tīklā. Pēc tam, atskanot slāpētam *vuššš*, mīnotauris sarāvās uz iekšpusi. Viss, kas no viņa palika pāri, bija cieta, spalvainā lode, ne lielāka par tenisa bumbiņu.

Leģendu mednieks palika nekustīgs, no viņa ieroča stobra aizlīgojās plāna zilu dūmu strēle. “Precīzi acītē,” viņš sacīja, pasizdams vaļā sejsegu un atklājot skatam seju, kas bija tikpat cieta kā ķivere, un acīmredzamu sajūsmu par paša asprātību.

Fins piecēlās kājās un nikni paraudzījās. “Kur tu biji palicis, tēt?”

Tāpat kā citi Drūmie ciemi citās pasaules malās — Pasaulsgals, Ellesvārti, Asinsakmens, Milžciems un Asinspirts —, Tumšmute bija gadsimtiem sena leģendu mednieku mājvieta, mītne tām ģimenēm, kas bija devušas zvērestu sargāt pasauli no — kā viņi to dēvēja —, Apsēstās puses nebeidzamajiem uzbrukumiem.

Taču dīvainā kārtā uzbrukumi tomēr beidzās.

Vairumā vietu.

Ar katru gadu ziņojumu skaits par leģendu notvertiem vai nogalinātiem cilvēkiem gāja mazumā — un saruka arī ziņojumu skaits par mednieku notvertām vai nogalinātām leģendām.

Pamazām Drūmajos ciemos citā pēc cita uzbrukumi bija apsīkuši. Pirmo reizi tūkstoš gadu laikā mūsu pasaule šķita pilnībā nošķirta no leģendu valstības. Pēc paaudzēm ilgušiem kariem leģendu mednieki beidzot varēja atslābt.

Izņemot vienu ciemu. Vienu ģimeni.

“Tev nekas nebūtu noticis,” Fina tēvs gaisīgi noteica. “Es visu šo laiku tevi piesedzu.”

“Tas radījums mani gandrīz nogalināja.”

“Tu taču zini, ka es nekad to nepieļautu.”

“Man gan tā nešķita.”

“Klau, Fin, nevērtē sevi tik kritiski! Tu lieliski tiki galā. Varbūt dažbrīd biji drusku neuzmanīgs, tas tomēr tas nav tas pats, kas ķert izbēgušu vistu. Nu, neesi tik saskābis! Vairums divpadsmitgadnieku būtu gatavi atdot dzīvību par iespēju skraidīt apkārt un tvarstīt leģendas.”

“Atdot dzīvību?” jautāja Fins.

“Nu, tu jau saproti, ko es gribēju teikt.”

Tēvs vēl mirkli nenolaida skatienu no dēla, tad maigi iedunkāja viņa roku un savāca mīnotaura izkaltētās atliekas.

Fins gurdeni atāķēja pie jostas piestiprināto konteineru un ievadīja paroli uz klaviatūras tā sānos. Vāciņš šņākdams atvērās, izlaižot mazu zilas gāzes mākonīti ar vieglu apelsīnu sulas aromātu. Tēvs ielika apaļo objektu kārbā un aizspieda vāku ciet. “Nu tas varēs kārtīgi pabumboties,” viņš sacīja.

Fins vieglā nicinājumā nogrozīja galvu.

“Nu, kā vēlies,” teica tēvs. Viņš paņēma konteineru un devās laukā no alejas. “Velc nost kaujas tērpu, es tevi aizvedīšu uz skolu.”

“Uz skolu? Nopietni? Pēc visa šitā vēl doties uz skolu? Es neiešu. Nē un viss.”

Tomēr tēvs neapstājās, tāpēc Fins negribīgi pacēla eksikatoru un sekoja. Zēna skatienu gruvešos piesaistīja kaut kas spīdīgs. Vietā, kur mīnotaurs bija sarucis mazā bumbiņā, mētājās ciets, izliekts kristāls. Tas izskatījās pēc dimanta riņķa, kas bija karājies radījumam degunā.

Savādi.

Fins lietiņu pacēla un apskatīja tās robaino skaistumu. Viņš sāka saukt tēvu, tomēr apklusā. Ja reiz pēc visa notikušā viņam vajadzēja doties uz skolu, tad par to pienācās atlīdzība.

Viņš ieslidināja dimantu kabatā un neveiklā gaitā, tērpam bez mitas klabot, rikšoja tālāk.

Viņi brauca pa Tumšmuti. Ģimenes mašīna bija liels, melns metāla blāķis uz riteņiem, tās sēdekļi bija izplēsti ārā, lai atbrīvotu vietu dažādu formu, izmēra un asuma ieročiem un instrumentiem.

Ielās bija tikai daži cilvēki. Lielākajai daļai galvas sedza kapuces, sejas bija nodurtas, lai pasargātos no smidzinošā lietusa. Šķita, ka pēdējā vieta uz pasaules, kurā viņi vēlētos atrasties, vienlaikus ir arī pēdējā vieta uz pasaules, kurā vēl aizvien iebrūk leģendas. Tas, ka leģendas vienmēr atnesa sev līdzīgu lietu, viņu garastāvokli neuzlaboja.

“Kad atveras vārti, ik reizi notiek viens un tas pats,” secināja Fina tēvs. “Labi vēl, ja atveras mazi vārti: tas nozīmē, ka viegli liņās. Reiz plašāka eja uz mūsu pasauli izraisīja briesmīgu vētru. Teiksmās par to vainoja dievus. Kā tad!”

Fins neatbildēja. Tēvs novaikstījās. Auto nogriezās pa labi.

Pirms apsēsties pasažiera sēdekļi, Fins bija iemetis kaujas tērpmašīnas aizmugurē. Viņam klēpī gulēja skolas soma un eksikators. Viņš pietuvināja skārda kārbu sejai un pakratīja to.

“Šītais triks mani vienmēr apbur,” teica tēvs.

Fins juta nelielu līdzjūtību pret kārbā iesprostoto radību. Vienīgais pierādījums, ka eksikatora tīkla upuris kādreiz ir bijusi dzīva būtne, bija bumbas pārklājums, kas bija tāds pats kā tīklā notvertajam radījumam: vilna, zvīņas, āda, ādas bikses.

“Tēt, vai nav mazliet nežēlīgi tā izrīkoties ar viņiem?”

“Nākamreiz tu varbūt vēlies kutināt mīnotauram puncīti, līdz tas padodas? Vai noglaudīt un piedāvāt cepumiņu? Fin, nu nevajag.” Viņš palūkojās uz dēlu un pamanīja tā saraukto pieri. “Piekrītu, šorīt viss nenoritēja ideāli.”

“Tāpat kā pagājušo reizi.”

“Jā, bet—”

“Un arī — tāpat kā iepriekš.”

“Galvenais ir tas, Fin, ka tu mācies,” sacīja tēvs. “Tavā vecumā es biju tieši tāds pats. Vai es tev esmu stāstījis par to reizi, kad es—?”

“Jā,” nopūzdamies sacīja Fins.

“Un par to dienu, kad es—?”

“Arī par to. *Vienīgais*, ko visu laiku dzirdu, ir tavi varoņdarbi manā vecumā. Tu uzveici to leģendu. Tu izgudroji šito ieroci. Ja vien tu nevari pastāstīt par to, kā reiz iekriti podā vai tamlīdzīgi, šobrīd tu man nespēsi uzlabot garastāvokli.”

Mašīna apstājās pie skolas. Fins nekustējās.

Tēvs mazliet pagrozījās, bruņutērpam nočīkstot.

“Viss nav nemaz tik slikti,” viņš iesāka.

“Kā tad nav?” Fins nievīgi pārtrauca. “Mana Gatavības ceremonija būs jau pēc gada, tēt!”

“Kad tev palika divpadsmit gadu?”

“Pirms divām nedēļām.”

“Tātad precizēsim: ceremonija notiks pēc vienpadsmit ar pusi mēnešiem; mums vēl ir gana laika.”

“Un ko teiksi par šo rītu? Vai tad tu neredzēji?” jautāja Fins, neticīgi šūpodams galvu.

“Fin, mūsu ģimene ir sargājusi Tumšmuti jau četrdesmit divās paaudzēs!”

“Es nebiju to sargu vidū.”

“Bet būsi. Tu būsi četrdesmit trešā paaudze.”

“Es nebūšu gatavs.”

“Tumšmutes sargāšana kļūs par tavu pienākumu.”

“Tas nav iespējams,” Fins protestēja.

“Tā jābūt.”

Tēvs ļāva mašīnā iestāties klusumam un tad turpināja.

“Lai vai kā, bet Divpadsmitnieka padome ir sazinājusies ar mani,” viņš sacīja. “Viņiem ir labas ziņas.”

“Vai tām ir kāds sakars ar mani?” jautāja Fins.

“Nē. Vispār ir. It kā.” Tēvs ieturēja pauzi. “Divpadsmitnieks ir piedāvājis man vietu padomē. Fin, četrdesmit divas paaudzes, un to laikā neviens no mūsu ģimenes nav ticis uzaicināts kļūt par vienu no pasaules leģendu mednieku vadoņiem! Skaidra lieta, ka vairums pasaules leģendu mednieku pašlaik sēž mājās un audzē vēderus, tomēr šis uzaicinājums tik un tā mūsu ģimenē ir liels notikums, liels pagodinājums, un— ”

“Paga!” iesaucās Fins. “Tu būsi Divpadsmitnieka padomē?”

“Jā, vai tas nav lieliski?”

“Vai tad viņi neatrodas—?”

“Lihtenšteinā. Mazītiņa valstiņa, daudz kalnu.”

“Tātad tu dosies prom no Tumšmutes?” jautāja Fins.

“Jā,” atteica tēvs. “Dažreiz.”

“Un es?”

“Tu nē.”

“Lieliski!” sacīja Fins, sajuzdams, kā uz pleciem uzgulst milzīgs smagums. “Tu būsi prom, un visas Tumšmutes sargāšana pāries uz—”

“Tevi. Tieši tā. Vai tas nav vareni?”

Fins blenza uz tēvu, kamēr smadzenes centās sagremot jauno informāciju.

“Fin, tas neko nemaina!” tēvs teica. “Katrā ziņā neko daudz. Tu būsi pirmais īstais, izskolotais leģendu mednieks daudzu gadu laikā. Kaut kādā brīdī pēc skolas beigšanas Tumšmutes sargāšana tik un tā kļūtu par tavu pienākumu. Un neba uzreiz es došos prom. Divpadsmitnieks saka, ka tas ir pailgs process, vispirms būs dažas pārbaudes.”

“Kādas pārbaudes?”

Tēvs paraustīja plecus. “Es nezinu. Priekšvēstures izpēte, kas jāapstiprina ar trīsdesmit pirmo likumu, kaut kā četrpadsmito paragrāfu. Nu, tu zini, jāsakārto dokumenti. Divpadsmitniekam patīk rakņāties papīros. Jebkurā gadījumā viss notiek.” Viņš nokremšļojās. “Kolīdz tu kļūsi Gatavs.”

“Kas notiks, ja es nebūšu gatavs?”

Bruņutērpam nočīkstot pret mašīnas sēdekli, tēvs pagriezās pret dēlu un ielūkojās tam tieši acīs. “Fin, šajā ģimenē visi

leģendu mednieki sasniedza Gatavību savā trīspadsmītajā dzimšanas dienā! Visi, cik vien sen tiek veikta uzskaitē. Viņi varēja arī nogaidīt līdz piecpadsmī vai septiņpādmī, vai pat devīnpādmī gadiem, kā, piemēram, tas notiek vājākās ģimēnēs, bet viņi to nedarija. Tāpēc mūsu ģimēnei — senčiem, tagadējiem un tiem, kas vēl nav piedzimuši,— ir nepieciešams, lai tu būtu gatavs. Man vajag, lai tu būtu gatavs. Šim ciemam to vajag. Tu *būsi* gatavs.”

Fins atgriezās vaļā mašīnas durvis un izkāpa. “Es jūtos daudz labāk! Paldies, tēt!”

Aizcērtot durvis, viņš pamanīja savu atspulgu mašīnas logā. Viņa mati bija mitri, āda pietvīkusi. Viņš pavēra muti, lai atkal protestētu pret to, ka jāiet uz skolu, taču tēvs paguva viņu pārtraukt. “Mēs par to parunāsim vēlāk.”

Fins stāvēja ietves malā ar plecam pārmestu somu un klausījās aizbraucošās mašīnas klusajā rūkoņā. Smalkais lietus kutināja zēna pieri.

Viņš sajuta kabatā iedūcamies telefonu. Mamma bija atsūtījusi īsziņu.

ELPO DZIĻI. MĪLU.

Viņš ievilka dziļu elpu, tad vēl vienu, saņemdamies nākamajam izaicinājumam.

Skolai.

Fins kavēja. Un viņš nešaubījās, ka visi zināja iemeslu. Soļojot pa koridoru, Fins sajuta pieaugošu interesi katrā klasē, kurai pagāja garām: stundas tika pārtrauktas, lai skolotāji un skolēni varētu viņā nolūkoties.

“Vai briesmonis šorīt bija liels?” koridorā aiz viņa kāds noblāvās.

“Fin, varbūt šoreiz tiki vaļā no viņiem visiem?” jautāja kāda cita balss.

Viņš nepievērsa uzmanību jautājumiem. Paša klasē viņu sagaidīja apspiests satraukums. Viņš nomurmināja atvairošanos Makdeidas kundzei par kavējumu un devās uz pēdējo brīvo vietu klasē. Diemžēl tā bija starp Konu un Menusu Mežoniem, identiskajiem dvīņiem, ja neņem vērā robu Kona ausī. Viņš vienmēr apgalvoja, ka dabūjis to cīņā ar dobermanī. Viņš arī vienmēr apgalvoja, ka suns zaudēja.

Fins ielocījās krēslā, tā metāla kājām griezīgi skrāpējot grīdu.

Dvīņubrāļi uz mirkli izskatījās nedaudz apjukuši, saozot stipro sviedru smaku.

“Klau, briesmonīpuika,” Kons čukstēja ar vienu mutes kaktiņu. “Tu šorīt esi aizmirsis nomainīt autiņbiksītes.”

“Skolotāj?” Menuss uzrunāja skolotāju. “Vai mēs drīkstam atvērt logu?”

“Labāk uzreiz divus logus,” ieteica viņa brālis.

Parasti Fins abiem nebūtu pievērsis pārāk lielu uzmanību. Viņš zināja savu vietu. Kā apmācāmam leģendu medniekam viņam īsti nevarēja būt draugu. Viņš apguva zinības sava tēva vadībā. Viņš mācījās. Viņš ēda. Viņš gulēja. Viņš nekad nesvinēja savas dzimšanas dienas un nepalika pa nakti pie draugiem. Citi bērni nekad vienkārši tāpat neiegriezās ciemos. Viņam nebija iespējas atbildēt uz viņu neveiklajiem jautājumiem, piemēram, par trīsgalvaino suni, kuru tēvs tikko bija atvedis mājās. Viņam nekad nebija iespējas nepiespiestā, tur-nav-nekā-sevišķa tonī izmest: “Ak, nepievērsiet cerberam uzmanību, rej jau nu gan, bet neko daudz nekož!” Tumšmutes vecāki, saprotams, nealka laist savus bērnus dauzīties pa Fina māju.

Viņa ģimene dzīvoja šajā ciemā jau četrdesmit divas paaudzes, bet Fins šeit vienmēr bija un būs nepiederošs. Par viņu vienmēr sačukstējās. Izskanēja slāpēti nikni jautājumi. Baumas. Kāpēc Tumšmute bija vienīgais Drūmais ciems, kuram joprojām uzbruka leģendas? Kāpēc netika darīts kaut kas vairāk, lai tās apturētu pavisam?

Cik spēdams, viņš laida ļaužu runas gar ausīm, tomēr tas bija grūti, ņemot vērā, ka tās skanēja visapkārt.

“Ko šorīt tu darīji, lai aizbiedētu briesmoni?” murmināja Kons. “Uzelpoji viņam?”

“Ja tu pavinātu viņiem gar degunu savas zeķes, varbūt beidzot tiktu no viņiem visiem vaļā,” piebilda Menuss.

Finu tas sāka kaitināt. Viena lieta bija tā, ka viņu apsmēja par citādību: tā tas gluži vienkārši bija, viņš ar to bija samierinājies. Bet bija pavisam kas cits tikt ķircinātam par to, ka viņš tikko visus bija centies izglābt no mītiskas radības uzbrukuma.

Taču Fins paklusēja. Abi Mežoņu dvīņi bija biedējošāki nekā daža laba leģenda. Zēns tomēr pats sev piekodināja, ka turpmāk somā jānēsā līdzī dezodorants un ziepes.

Makdeidas kundze turpināja stundu, un vairums klasesbiedru no jauna pievērsās mācībām. Fins pamanīja, ka pašā klases tālākajā stūrī sēž jauna meitene un blenž uz viņu caur koši rudu matu priekškaru.

Jauniņā? Te nekad nebija jauniņo. Šeit cilvēki vai nu piedzima vai nejauši iemaldījās un vairs nekad neatgriezās. Nevienš *nepārcēlās* dzīvot uz Tumšmuti. Nekad.

Un tomēr te nu viņa sēdēja.

Jauniņā caur biezajām cirtām Finam tik tikko manāmi uzsmaidīja. Fins novērsās. Kad viņš no jauna palūkojās uz meiteni, tās skatiens jau bija aizpeldējis pie skolotājas.

Kons pieliecās tuvāk. “Iepatikās jauniņā?” viņš čukstēja.

“Nekad jau nevar zināt,” Finam otrā ausī iečukstēja Menuss. “Varbūt viņai patīk smaržas ar piesvīdušu padušu aromātu.”

Fins iztēlojās, kā dvīņus tvarsta mīnotaurs, kā viņu sejas savelkas šausmās, kad tā nagi abiem norauj galvas. Šīs domas viņu uzjautrināja apmēram vienu sekundi, bet pēc tam zēns sašļuka, jo zināja, ka viņu gaida caurcaurēm mokoša diena. Kāda tā tik tiešām bija. Caurcaurēm mokoša.

Fins gāja mājās. Viņš bija parāvis uz augšu jakas kapuci, lai paslēptu seju. Smalkais lietus bija mitējies, un ciemā viss atgriezās ierastajās sliedēs — vismaz tā, kā to saprata šeit. Šī nebija pirmā reize, kad Fins sajuta spiedienu, apzinoties, ka ciema drošības sargāšana kādu dienu būs viņa pienākums.

Atšķirība bija vien tā, ka šobrīd viņš zināja: šis “kādu dienu” pienāks pēc nepilna gada, brīdī, kad tēvs pametīs ciemu, lai pievienotos padomei. Šī atklāsme Finam bija aizžņaugusi kaklu.

Viņš bija uzaudzis, klausoties stāstos par pasaules leģendu medniekiem, par katra Drūmā ciema aizstāvjiem. Katrā ciemā ģimenes no paaudzes paaudzē bija nodevušas zinības, cīņas paņēmienus un ieročus, katra bija solījusi aizsargāt cilvēkus.

Vien tāds sākums: pasaulē leģendu mednieki vairs nebija nepieciešami. Cimos visa jezga bija apklususi. Mednieki joprojām mitinājās Drūmajos ciemos piesardzības dēļ — daži pat turpināja trenēties un apmācība arī savus bērnus visādam

gadījumam —, taču vairums bija apguvuši kādu citu arodu. Vīrietis, kas vilciena stacijā kompostēja tavu biļeti, iespējams, bija leģendu mednieku pēctecis. Tāpat, iespējams, no leģendu mednieku cilts bija cēlušies deju skolotāja, sinoptiķis, televizoru remonta meistars.

Taču ne Tumšmutē. Cik vien tālu sniedzās Fina ģimenes saknes, tur visi bija leģendu mednieki. Un, kamēr vien leģendas nāks šurp un nebeigs uzbrukt Tumšmutei, viņa ģimene būs nepieciešama. Un tagad, kad tēvs grasiņās pārcelties uz Divpadsmitnieka padomi, būs nepieciešams arī viņš, lai *viens pats* aizsargātu Tumšmuti.

Šis milzu atbildības nospiests, viņš īgni šļūca mājās.

Vēl jo ļaunāk bija tas, ka viņš nemaz *nejūtās gatavs*. Viņam pašam bija bijusi nepieciešama palīdzība. Jau atkal. Jau trešo reizi, ejot medībās ar tēvu. Viņa trešā izgāšanās.

Pirmās medības pirms dažām nedēļām bija vistīrākais pazemojums. Toreiz leģenda bija bazilisks: sevišķi stulbs, resns rāpulis ar knābi. Baziliski bija audzināti ticībā, ka ar vienu acu skatienu tie spēj nogalinātu cilvēku. Iedzīti stūrī, tie apstājas, iepleš acis un nikni skatās uz tuvojošos mednieku. Vienīgā problēma ir tāda, ka to skatiens ir vēl nekaitīgāks nekā bēbīša smiekli. Medniekam pat nevajadzētu palēnināt gaitu.

Notvert šādu radījumu nespētu vien sevišķi nepieredzējis vai nemākulīgs leģendu mednieks. Fins pamanījās ietrāpīt abās kategorijās.

Tēvs bija izplānojis šīs medības, lai demonstrētu Finam, kā vislabāk sadzīt pēdas leģendai, izmantojot savas iemaņas,

Bazilisks

nevis tehnoloģijas. “Kad viņu pasaule sastopas ar mūsējo, rodas putekļi. Pat lietus tos nespēj aizskalot. Seko šīm putekļu pēdām. Iepazīsti ielas! Ej vienmērīgā soli...”

Tieši tobrīd viņš pamana, ka Fins vairs neseko. Veikli notvēris bazilisku, viņš uzgāja dēlu divas šķērsie-

las tālāk guļam uz muguras un spirinām kājas pa gaisu, it kā viņš būtu krastā izskalots bruņurupucis. Tēvs baiļojās, ka Finu no kājām nogāzusi leģenda, taču patiesībā viņš bija kritis par upuri savam neērtajam bruņutērpam un ne visai izdaudzzinātajām trošuāra cīņas prasmēm.

Ejot mājās, starp abiem valdīja neērts klusums.

Otrās medības vien pagājušajā nedēļā bija sākušās gana labi. Bruņas tika nedaudz izmainītas un viņam pat izsniedza savu eksikatoru. Kamēr abi medīja svešo, tēvs neatkāpās no Fina ne soli. Iebrucēja bija maza mantikora: tai bija laivas ķermenis, strupi pūķa spārni, skorpiona aste, kuru klāja indīgi dzeloņi, tomēr bīstamākā bija mantikoras nespēja aizvērties.

Abi pārvietojās veikli, Fins izsekoja putekļus no Apsēstās puses, gluži kā bija mācījies to darīt, līdz bija iedzinis mantikoru šaurā bezizejā. Tad viss sagāja grīstē. Kad Fins centās no

maksts izvilkst eksikatoru, cimdš saķērās ar bruņām un viņš vairs nespēja pacelt roku.

“Uzgaidi mazliet,” viņš sacīja mantikorai.

Šī bija liela kļūda.

Pirmais, ko treniņos apgūst saistībā ar mantikorām, ir: *Nekad neiesaisties ar tām sarunās*. Mantikora tevi aizkavēs visu dienu un nepārtraukti runās mīklās. Pilnīgi nesakarīgās mīklās.

Pēc zināma laika tu manāmi sajuksi prātā.

Par laimi, brīdī, kad leģenda jau pavēra muti, lai atbildes vietā uzdotu sevišķi prātu mežģīļošu mīklu, Fina tēvs to sakaltēja.

Un jau atkal viņš un Fins devās mājās,
un starp abiem valdīja smags
un neērts klusums.

Un tad, protams, sekoja
šodiena.

Visi sagaidīja, ka
jau pēc nepilna gada
Fins taps Gatavs un
klūs par pilntiesīgu
leģendu mednieku.
Lai šāda iespēja vis-
pār tiktu *apsvērtā*,
bija jāveic trīs apliecinātas,
veiksmīgas leģendu medī-
bas. Taču šorīt, ļaudams

mīnotauram sevi iedzīt stūrī, Fins bija sasniedzis izgāzušos medību rekordskaitu.

Pie skolas, kāpjot ārā no mašīnas, Fins bija pamanījis tēva sejas izteiksmi: vilšanos, kas viņa sejā bija ievilkusi dziļu rievu. Tagad, ejot mājās, viņš vēl jo vairāk apzinājās, cik dziļa bija šī vilšanās. Viņam bija divas iespējas.

Viņš vai nu izgāzīsies tik pamatīgi, ka netaps Gatavs, tādējādi liedzot tēvam iespēju kļūt par pirmo Tumšmutes leģendu mednieku četrdesmit divu paaudžu laikā, kuram izdevies iegūt katra leģendu mednieka sapņu darbu.

Vai arī kaut kādā veidā viņam medības izdosies un nāksies vienam pašam sargāt Tumšmuti un katru tajā mītošo dvēseli. Finam bija grūti izlemt, kurš no abiem iznākumiem būtu labāks.

Vai, izsakoties precīzāk — sliktāks.

Fins nogriezās uz ielas, kuras vienā malā bija rinda acīmredzami pamestu māju. To logi bija vai nu aizmūrēti vai aiznagloti ar dēļiem, uz dažiem bija bērnišķīgi puķu podu zīmējumi, acīmredzot kāds bija centies tos kaut nedaudz atdzīvināt. Kopējo skatu mazliet mīkstināja ietves malā augošie koki, taču augstais, kailais mūris otrpus ielai neizbēgami piešķīra ainavai bargu paskatu.

Lai gan parasti ciema ielu nosaukumi liecināja par Tumšmutes vardarbīgo vēsturi, šai ielai nosaukuma nebija. Fina māja atradās ielas galā. Tā izskatījās pavisam ikdienišķa un neuzkrītoša.

Tuvojoties mājai, Fins ieraudzīja, ka līdzās tēva mašīnai ielas malā stāv policijas auto. Parādes durvis bija vaļā, un iekšpusē viņš saskatīja vietējā seržanta stāvu.

Fins piesteidzās pie zemās sētas, kas apjoza nelielo zālāju mājas priekšā. Aizslēpies aiz sētas, viņš notupās un klausījās.

“Hugo, mēs no tiesas novērtējam tavu darbu!” sacīja seržants Doils. “Un mēs zinām, ka tev tas puika ir jāapmāca.” Seržants bija liela auguma vīrs, kam reiz bija varens krūšu muskuļu

apkārtmērs, taču līdz ar vecumu šis varenais apkārtmērs bija noslidējis līdz vēderam. “Taču šī jau ir trešā reize dažu nedēļu laikā.” Sekoja pauze. Fins palūrēja pār sētas malu durvju virzienā un redzēja, ka seržants Doils atver piezīmju bloku un sāk lasīt. “Filejas ielā divas sienas ir samaltas putekļos. Nepievilcīgajā pārejā jūsu zēns ir iznīcinājis pusi mašīnas—”

“Labi, seržant,” teica Fina tēvs, paceldams rokas. “Mēs parūpēsimies, lai—”

“Divus cietušos ārstē no šoka.”

“Mēs varam segt jebkurus zaudējumus—”

“Vislielākais zaudētājs esi tu pats, Hugo! Šejienes ļaudis jau tā līdz nāvei baidās no briesmoņiem; viņiem nebūtu jābaidās vēl arī no saviem aizstāvjiem.” Seržants Doils nekad neizskatījās apmierināts ar to, ka viņam jāstrādā Tumšmutē. Šodiena nebija izņēmums.

“Seržant, man viņš ir jāapmāca...” iesāka Fina tēvs.

“Mēs *zinām*, ka tev zēns ir jāapmāca, tomēr jābūt labākam veidam, kā to izdarīt - nevis iedot viņam ieroci un palaist brīvā valā,” teica seržants Doils, atkāpdamies no durvīm. Piešpiedies pie sienas, Fins juta, ka sejā sakāpj karstums. Seržants pagāja zēnam tieši garām, viņu pat neievērodams, iekāpa mašīnā un nolaida lejā logu. “Hugo, tu un es, mēs abi zinām, ka šejienieši brīnās, kāpēc Tumšmute ir pēdējais ciems, kurā šie uzbrukumi vēl aizvien notiek! Viņi sāk vainot tevi. Daži pat jautā, vai tu tīšuprāt salaid briesmoņus iekšā, lai tev būtu, ko darīt.”

“Nu taču, seržant...”

“Tumšmutē dzīvo ļaudis, kuri domā, ka varbūt paši spētu tikt galā ar mošķiem. Hugo, mēs dzīvojam divdesmit pirmajā gadsimtā! Viņi tic, ka briesmoņu iznīcināšanas piederumu komplektus var nopirkt internetā.”

Fina tēvs nopūtās. “Tos sauc par legendām.”

“Ko?”

“Visu labu, seržant!”

Tēvs noskatījās, kā seržants aizbrauc. “Fin, aizver durvis aiz sevis!” viņš piebilda, atgriežoties istabā.

Fins nostenējās. Viņam bija vajadzējis aizdomāties, ka neizdosies nemanītam noklausīties sarunu. Pat bērnībā spēlēt paslēpes ar tēvu nebija nekāda prieka, jo tēvs nespēja pat *izlikties*, ka nenojauš, kur dēls noslēpies.

Ejot uz parādes durvju pusi, zēns ar acu kaktiņu manīja, ka nedaudz tālāk ielas galā kustas neskaidra kontūra: tā strauji šaudījās no vienas mājas ieejas uz otru. Tā bija mazāka nekā viņš, taču gana gara, un viņš ieraudzīja kaut ko, kas, iespējams, bija kažoks. Ruds, liesmojošs kažoks. Vai arī...

Fins vilcinājās, pavēra muti, lai pasauktu tēvu, tad nolēma to nedarīt.

Viņš izstiepa roku, taču nesajuta ne piliena lietus, pagrieza galvu uz mājas pusi, taču nedzirdēja nevienu signalizācijas vaidu.

Viņš paskatījās uz māju, tad no jauna uz kustīgo stāvu. Strauji, bez skaņas tas pazuda aiz stūra.

Šī bija tā reize, kad viņš dzīs pēdas viens.

Fins tam sekoja.